

Idegen világban

Nyár volt. Napfény és meleg. A tó partján feküdtem, bámultam az eget. Figyeltem a felhők játékát. Egy pillanatra elsötétedett a világ, csak egyetlen ragyogó fénysugár villant meg, egyenesen a homlokomra irányulva. Önkéntelenül kaptam fel a kezem, a fény felé nyúltam. A következő másodpercben helyreállt a rend.

A Nap ismét teljes fényében ragyogott fel, a felhők továbbkergetőztek az égen. Meglepődni, gondolni sem volt időm semmire. Nem érintett meg félelem, egyszerűen csak a szemem elé vontam a kezem. Tenyeremben parányi zöldeskék kristály lapult, a fénysugár ajándéka. Ahogy néztem, forgattam, érzések keltek életre bennem, gondolatok ébredtek, amelyek közlésnek, kommunikációnak tüntek. Nem a saját gondolataim visszhangzása, sokkal inkább nekem szánt ismeretek áradata volt az.

Különös hangulatba kerültem tőle. Nem tudtam kontrollálni tudati állapotomat. Elaludtam? Ébren voltam? Ki tudja, én nem. Hologramképek sorjázta elém, idegen világot láttam. Rhellicla. Ez a bolygó neve. A kristály megmutatta a helyét, de nem tudtam felfogni. Nem értek a csillagtérképekhez. Kérdéseket próbáltam megfogalmazni, hogy rájöjjek, mi történik velem. Éreztem, tudtam, hogy jelen van egy idegen lény, tudtam, hogy Ő kommunikál velem, s már azt is tudtam, nem álmodom, de igazán ébren sem vagyok...

Láttam magam hanyatt fekve a tóparton, a homokban, kezemből eltűnt a kristály, a fény szivárványra bomlott, a tárgyak körvonala széttöredezett, mintha prizmán keresztül látnám a világot.

A kristályban voltam bezárva. Nem teljes valómban, lényem fizikai része a Földön maradt, meg nem fogható „szellemi ego”-m viszont útra kelt a kristályban.

Mint mozdulatlan tó víztükrére hulló harmatcseppek keltette hullámozás, úgy öleltek át a fényimpulzusok, felvillantva a világ minden színárnyalatát. Közben örült száguldás érzése kerített hatalmába. Majd megfordult minden, a színek kavalkád megmaradt, de az előbbi tükörképét mutatta. Felcserélődött a jobb és a bal, a világot felváltotta a sötét. Lassan megszűnt a prizma fénytörése, de nem lett színszegényebb a világ. Annyi történt csupán, hogy a körvonalak visszatértek eredeti feladatukhoz, újra fákat, virágokat, köveket és sziklákat rajzoltak ki, tájat alkottak. Az égignyúló fák magasban összehajló lombkoronája, a lábuknál térdepelő bokrok, cserjék levelei, a zizzenő fűszálak a zöld minden elképzelhető színárnyalatát felvillantották. Az ágakon fehér, lila, narancs és bíbor virágok bújtak meg. A pázsitszőnyeg rózsaszín, kék, sárga és vérvörös, alkonyipír színű virágokat rejtett.

Leírhatatlan volt a színek tobzódása. Lehajoltam, hogy..., de ekkor hirtelen eltűnt ez a világ, s önmagam pillantottam meg otthon, a tó partján. Összezavarodtam. Sikítani akartam, felébredni! ...vagy visszatérni abba az idegen világba!

Ekkor meghallottam a saját hangomat!

– Ez itt a Rhellicla.

S megláttam magam a varázsvilágban. Egy vastag törzsű fa előtt álltam, vállamon hóbagoly ült. A kép teljesen irreális volt.

– Te nem én vagyok – fogalmazódott meg bennem a gondolat, de még mielőtt ráeszmélhettem volna a helyzet érthetlenségére, a lány a fa előtt, az én alakommal és az én hangommal igazat adott nekem.

– Nem – mondta –, de a Rhelliclán vagy, s itt kristálylények élnek. Mi bármilyen alakot képesek vagyunk megjeleníteni. Segíteni akarok neked, hogy ne egy kődarab vagy kavicszilánk legyen a kísérőd. Ha akarod, más formát öltök.

– ...de én hol vagyok?

– Lényed a kristályban, tested a tóparton.

– Ez... – próbáltam valami értelmet találni az érthetetlenben, reálist a felfoghatatlanban, de nem fogalmazódott meg a gondolat. Érezni kezdtem a testem, láttam a kezem, érinthettem az arcom, közben arra gondoltam, milyen egyszerű lenne így megteremteni a meg sem született, csak általam kitalált bátyámat.

A következő pillanatban villám lobbant előttem, s a felizzó fényből előlépett a „bátyám”. Olyan volt, amilyennek megálmodtam őt.

– Így könnyebb? – mosolygott rám a tünemény, és átkarolta a vállam.

Őskáosszá vált a fejem. Egyetlen értelmes gondolat nem volt képes kitörni ebből a sötétségből.

– Nevezd meg! – kérte a lény, s felajánlotta, hogy megmutat mindent, megmagyaráz, mesél nekem, vezet, csak kérdezzem őt, s figyeljek rá.

– Manu – bukott ki a számon az álomtestvérem neve.

Magamba roskadtam. Nem értettem semmit. Nem féltem, csak összezavarodtam. Szédültem, s úgy éreztem, örvénybe kerülök.

– Nehogy most kezdj el félni! Ez más világ, mit a te Földed, de itt is van értelem. Belekerültél egy energiahídba, amelyeken át mi közlekedünk. Megéreztem az elvágyásodat, éreztem, hogy nincs benned félelem, sem ártó szándék, ezért hoztalak ide. Te megismerhetsz minket, Lighteket, és kérlek segíts, hogy mi is jobban megismerjük az embereket. Tudom, benned nincs támadás, hajlam a rombolásra. A Földiek sokszor megsemmisítik társainkat, összepréselik őket, elégetik, savakba mártják.

– Nem gonoszságból tették! – vettem védelmembe az embereket. – Ismeretekre vágytak, nem tudták, hogy élőlény, értelem az, amit vizsgálnak.

A fiú rám emelte sötét szemét, végtelen szomorúság és fájdalom áradt tekintetéből. Hangjában is szenvedélyes indulatok feszültek, mégis halk volt, meleg és simogató.

– Nem tudták a nyusziról, majomról, egerekről sem? – célzott a nálunk elfogadott és megszokott állatkísérletekre. Még jó, hogy a bika-, kakas- vagy kutyaviadalokat nem említette meg. Elszégyelltem magam. Éreztem, elnehezedik a szívem.

– Elhiszem én, és megértem a tudásvágyat, de ezek az emberek erőszakhullámokat keltettek. Kéj és örömezés hullámai csaptak ki belőlük az általuk okozott fájdalom észlelésekor. Ezek interferenciája kioltotta áldozataik jaját.

„Hullámok?!” Valami ilyet éreztem én is, mikor a kristályt a kezemben tartottam. Szinte hullámlökések bombáztak, mint egy szélviharban. Gyengébb-erősebb érzés-érzelemkavalkád ölelt, dobált, amire talán itt a magyarázat.

– Ti nem hangokkal beszélgettek? – kérdeztem. Földi módon hangokat formálva, az anyanyelvemen.

Az Idegen ugyanígy válaszolt.

– A mi kapcsolattartásunk alapja a fény- és energiahullám. Amit ti érzelemnek vagy értelemnek neveztek, annak mi a hullámaint fogjuk fel és használjuk. Nem alko-

tunk beszédrendszereket, nálunk nincsenek nyelvek. Egyszerűbb, de ne hidd, hogy sivárabb a kommunikációnk, mint az embereké.

– Nincs szükségetek szavakra, engem mégis arra kértél, nevezzelek meg.

– Sokszor voltam a Földön, tudom, hogy neked most még így könnyebb. Nagyon érzékeny lény vagy, Te képes leszel majd megnevezések, szavak nélkül is velünk lenni, de erre fel kell készülnöd.

Kétkedve ingattam a fejem. A szavakra szükségem van, nélkülük nem értjük meg egymást. Tessék, hiszen itt van egy fiú..., vagyis egy Light... szóval Ő is beszél hozzám.

A fiú megérintette az arcom, szemembe nézett és válaszolt a gondolataimra:

– Nem lesz szükséged a szavakra. Nézd ezt a virágot, mondd el, milyen!

Leültem a fűre. Kezembe hajolt egy tűzpiros, kicsiny szív alakú virág. Smaragd-zöld csészelevelek óvták szirmait. Levelei apró lándzsák. Soha nem láttam ehhez foghatót. Kerestem a szavakat, hogy elmondjam, leírtam, milyen – gyönyörű, csodálatos, megnyugtató, kedves... – de csak annyit tudtam kinyögni:

– Szép.

– Mondtál egy szót – nevetett Manu –, de ezer, más szóval leírható érzés hullámaint közvetítetted felém.

Kezdtém őt megérteni. Hányszor van, hogy az ember csak sóhajtani tud bánatában, örömében. Nem talál szavakat érzései kifejezéséhez. Hányszor van, hogy egy pillantás, mosoly, a váll apró rándítása ezerszer jobban kifejezi gondolatainkat, mint regénynyi szó.

Manura néztem. Jó, és olyan természetes, hogy itt van velem, a fiú, a bátyám, akit megálmodtam magamnak. Én teremtettem őt, s most testet öltött egy idegen bolygón, egy idegen lény, egy Light vette fel az alakját. De akkor ő nem is lehet Manu, ő csak egy Light. Mint ahogy én sem lehettem ő, mikor magam alakjában láttam... Végül is kivel beszélgetek én itt?! A saját gondolataim visszhangoznak a Light-lény Manu alakjából?... Hogy néz ki a valódi lény, el tudom viselni a látványát, meglátom valaha is? Különbözik hogy is kerültem én ide? Meghaltam? Nem? Visszajutok még a saját világomba? Mennyi idő telt el, mi van a férjemmel, hol van Manu... ha elmegyek, láthatom még őt valaha? Áh, hiszen ő nem is létezik! ...de itt van! Nem értem, mi ez, álom, valóság, alfa állapot... fantázia vagy tényleges utazás... Nem akad a Lightek között egy sem, aki haragszik rám, az Idegenre, aki elpusztítana? Mibe keveredtem? Hogy jutok haza? Mikor? Mióta vagyok itt? Félek! Hiába békés és szép itt minden, hiába van velem Manu, vagyis a Light vagy ki... Egyedül vagyok, idegenben és félek.

– Ne félj! – érintette meg a vállam Manu. Jobb híján továbbra is így nevezem, jól esik így neveznem ezt az idegen lényt.

– Visszatérhetsz. Haza is, ide is. Rajtad múlik, ahogy akarsz, csak ne félj. Nincsen okod rá.

Az előbb mintha rohantam volna, még a légzésem is felgyorsult, erősödött, szaporodott a szívverésem, majdnem pánikba estem a ...a saját kérdéseimtől, a félelemtől, ...az ismeretlentől. Manu hangja halk és nyugtató. Vágtázó idegeim szelídülnek hatására, minden ízem, porcikám érzi a lassulást, a béke és biztonság szétáradását egész testemben.

– Azt mondtad, hazamehetek...

– ...és vissza is jöhetsz, amikor akarsz. De előbb ismerj meg minket! Jó?

Csak átfutó gondolattal egyeztem bele, de Manu már kézen fogott, és vezetett.

A bokrok ösvényt nyitottak előttünk. A távolból egyre erősödő vízcsobogást hal-

lottam. Egy vízeséshez értünk. Szürke-fehér szikla csúcsáról zúdult alá a rettenetes víztömeg. Alant fodrozódó, tajtékzó kékségbe csobbant. A vízfüggöny mögött bíbor sötétség sejlett fel. Hirtelen mély csönd lett, szinte tapintható. A bíbor sötétség fel-fénylett, a vízfüggöny eltűnt, s én Manuval beléptem egy sziklabarlangba.

Hologramok vonták magukra figyelmemet. Csillagtérképek elevenedtek meg előttem. Nem tekintettem rájuk értelmesebben most sem, mint a Földön, de annyit megéreztem, nem láttam vagy tudtam, *éreztem*, hogy ezek a csillagalakzatok, ködök és spirálok a Földön ismeretlenek, onnan nem láthatók.

Forogni kezdett minden. Megint cserélődött a fény-árnyék, a fent-lent, megjelent mindennek a tükörképe. Mindez különös módon az érzékeimben játszódott le. A kavargásból végül ismerős kép bontakozott ki. A Tejútrendszer, a Fiastyúk, végül a Kék Bolygó, a Föld.

– Ez a végtelen – hallottam Manu hangját.

Egy Möbius-szalag pörgött, forgott előttem. Kis gömböcske futott végig a szalag külső-belső oldalán. Megfoghatatlan volt a kezdet és a vég, a kint és bent. Másodpernyire kimerevedett a kép, a gömböcske nyomán a szalag középen kettévált. Keskenyebb lett a Möbius-szalag, de kétszeres nagyságúra nyúlt. Majd lassan, jól megfigyelhetően újra kettévált, de ezúttal két egymásba fonódó pántlika lett belőle. Az immár kettős Möbius-szalag sávjai tovább hasadtak, mindig a középvonalon, egyre vékonyabb csíkokra. A sávháló lassan két egymásba átmenő gömböt formált. A végtelen szerkezete volt modellezve előttem. Manu magyarázni kezdett. (Szavakkal, hogy jobban megértsem.)

– Ezek a sávok energiahullámok. Ezeket követve tudunk a dimenziók között közlekedni. Itt, ahol a két gömb egymásba ér, az egyik oldalon fekete lyuk alakul ki, a másikon fehér lyuk van. Itt fordul át a sötét a fénybe, a jobb a balba, a lent a fentbe. Olyan ez, mint amikor a negatív öntőmintából kivéve meglátod a kész domborművet. A kettő együtt alkotja az egységet. A Rhellicla más dimenzióban van, mint a Föld, mégis egységet alkot vele. Kiegészítik (nem megsemmisítik!) egymást. Tudom, nehéz ezt így elsőre megértened, de lesz rá idő, csak akarnod kell.

„Az idő...” Éreztem, a gyomrom összeszorul, a szívem gyorsabban dobban... Vajon mennyi ideje vagyok itt, mennyi idő telt el azóta a Földön...? A rémület egyre erősebben markolta a torkom, de még mielőtt teljesen eluralkodott volna rajtam, súlytalanlanná vált a testem, gyorsuló dimenziók hálójába kerültem. Forgott, cikázott minden, fények villantak s tűntek sötétbe...

 Zavarodottan ültem fel. Arcomat visszatükrözte a tó vize. Otthon... itthon voltam megint. Szégyenlős óvatossággal néztem az órára. Aztán rájöttem, semmi értelme. Nem tudom mihez viszonyítani az időt. Tökéletes nihil uralkodott értelmemen. Nem tudtam, hogy elaludtam-e, napszúrást kaptam... vagy tényleg úton voltam?

A sátorból most lépett ki a férjem.

– Halihó! Vándor! Úgy nézel ki, mint aki messzi úton járt. Térj vissza hozzám! – viccelődött velem. Szokott így, ha mély álomból ébredeszem.

Csak nevettem rá, és arra gondoltam, milyen furcsa álmom volt.

– Mit rejtegetsz előlem, mondd csak! – cukkolt tovább kedvesem, és ujjai csuklómra kulcsolódtak.

Ökölbe zárt kezemre néztem. Lassan kinyíló ujjaim közül zöldeskék kristály csilant elő, pulzált a napfényben, akár egy parányi lüktető szív.